

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVI. ročník

číslo 9/září 2020

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	12.00	každou 3. neděle v měsíci deskohrátky
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	15–17	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Pátek	15.30	dorost (mladší i starší), odrost
	17.30	konfirmační příprava
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Pecka 2020	10
Ze sborového života	3	krátký text s deníkovou ilustrací	
z červnového staršovstva		Malý tábor 2020	12
Požehnání školákům	3	tři reflexe (Míša, Pavla, Madla)	
pozvánka na 6. září		Sborová dovolená	14
Co pandemie dala a vzala	3	mnoho autorů, mnoho stran	
Od Martiny Votrubové	5	Do kostela na kole	18
recepty roku 1940 na šťastné manželství, aneb dobová reklama		již po třinácté	
Proč nosím roušku?	6	Kvízy	20
orouškovaný dědek PB		do zásoby a další nálož od J. Č.	
Pijte z něho všichni...	8	Studentka z Nepálu	22
rozhovor s Pavlem Jungwirthem		dopis z 5. května	
Ohře 2020	9	Redakční omluva	22
		Kontaktní informace, tiráž	23

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z ČERVNOVÉHO STARŠOVSTVA

- Staršovstvo se sešlo 8. 6. 2020 na své 807. schůzi. Biblický úvod měla Marta Drápalová.
- Zabývalo se přípravou Noci kostelů (12. 6.) a sborového shromáždění (21. 6.).
- Dále zvažovalo kazatele a služby na nedělní bohoslužby během léta. Schválilo hospodářskou zprávu za minulý měsíc.
- Zabývalo se plánem rekonstrukce kostela a přípravou letních akcí.
- Sestra Karolína Růžičková převezme sborovou knihovnu. ■

POŽEHNÁNÍ ŠKOLÁKŮM

V neděli 6. září 9.30 hodin pořádá Českobratrská církev evangelická rodinné bohoslužby s požehnáním pro děti, studenty i učitele do nového školního roku.

Všichni jsou srdečně zváni, prvňáčci určitě mohou přijít i s aktovkami. Následuje malé pohoštění a možnost rozhovorů.

Kontakt: dřevěný kostelík, Modřanská 118, zastávka MHD Přístaviště, branim@evangnet.cz ■

CO PANDEMIE DALA A VZALA

Co pandemie dala a vzala. Tak takto znělo ve škole zadání úkolu napsat úvahu, a protože si myslím, že by ji mělo vidět více lidí než jen učitelé ve škole, chci se o ni podělit i s vámi.

Možná lépe než odpovědět na otázku, co udělala pandemie, je lépe odpovědět na otázku, co jsme udělali my a vzali nebo dali, tak sami sobě. a také odpovědět, co by nám měla pandemie dát. Pandemie jako taková přináší jen nemoc a s tím spojenou společenskou krizi. Právě z důvodů krizí se lidé navzájem mění a uvědomují si nejrůznější věci. Především si myslím, že si lidé navzájem uvědomují jeden druhého, vidíme to stále ještě v metru, že stále mají a musí mít zakrytá ústa a nos a tím je možná na čase přestat myslet jen na sebe a opravdu si uvědomit, že každý člověk není na světě sám a musí tak respektovat i ty druhé. Stejně tak se lidé nejen kvůli sobě samým učí pracovat s on-line aplikacemi, a to i takoví,

o kterých bychom to nikdy neřekli. Kdy jindy jsme mohli vidět starou babičku, která se učí se skypem proto, aby se mohla vidět se svými dětmi nebo vnoučaty, kdy jindy jsme mohli vidět, že v obchodě na nás nemluví prodavač přímo, ale je vidět pouze na obrazovce. Pokud je právě něco, co jsme si sami pandemií přinesli, tak je to sdílení, někdy příjemné, jindy méně. Když třeba vás osloví během jednoho dne čtyři bezdomovci a podobně, ale přece se jedná o určitou formu komunikace, která do té doby ne že neexistovala, ale nebyla tak obvyklá.

Nyní se dostávám k pro mě asi nejosobnějšímu tématu, které jsem zažil, a to zavřené kostely, navíc během Velikonoc. Během této situace zbyly všem lidem „jen“ modlitby, ostatní záležitosti téměř „zmizely“. Něco takového se ještě nikdy v historii nestalo, aby byly zavřeny kostely téměř na celé planetě, v době největších křesťanských svátků, byť dnes svátků čokoládových zajíčků a pomlázek. Co to znamená? Tuto otázku jsem si nepokládal rozhodně jen já a odpovědět na ni není jednoduché. V první řadě bychom si asi mohli uvědomit, co se v kostelích běžně dělá, přijdeme na bohoslužbu, odposloucháme, co farář odříká, někdy u toho máme tendenci usnout, pak jdeme domů a chováme se, jako by to byla naprostá samozřejmost, jít do kostela dvaapadesátkrát za rok a tím to hasne. Ne. Tady opravdu není něco v pořádku. Do kostela bychom měli přicházet hlavně proto, že se tam chceme setkat s Ježíšem, s živým Ježíšem, který sám sebe vydal. Setkáváme se s ním v kázání, eucharistii, osobních setkáních, a to všechno najednou skončilo. Proč? Nechce nám tím Bůh něco říct? Není tu něco špatné? Myslím že určitě. S církvemi, jak je známe dnes, je zejména v naší zemi a době problém. O kostelu slyšíme v souvislosti s nešťastnými církevními restitucemi, v souvislosti se sexuálními skandály katolických kněží, pořád slycháme, že církve jsou stále proti něčemu. To proč tu vlastně jsou, jako by neexistovalo. K čemu tedy jsou? Mezi lidmi k nim není důvěra a já se jim ani nedivím.

Církve by si to měly uvědomit a začít se podle toho chovat. Sbory tu nejsou pro moralizování lidí, ale pro společenství v naději, která je tu pro všechny a to doufám, že si leckdo konečně uvědomil, když byl na tu naději fyzicky sám nebo v lepším případě v rodině. Není tohle úkol církve? Přijít konečně s něčím jiným, než je neustálé tlachání o pravidlech nebo o tom, co kdo zažil, a kostely tak jsou spíše debatním a dětským kroužkem, nebo hřištěm, kde se řeší jen povrchní věci naprosto povrchním způsobem? Myslím, že by měl být, a doufám, že si z této situace vezmou církve poučení, nebyť tu sami pro sebe, ale pro ostatní, nebyť tím, kdo jede podle svých zažitých pravidel ideálů, a nevím čeho všeho, které se formovaly před stovkami let a lidi, kteří se do těchto škatulek nevejdou, okamžitě odsunou pryč. Být tou církví, na kterou jsou lidé zvyklí a vědí, jak vypadá, ale zároveň takovou, která jim pomáhá a zároveň nevnučuje. Být tu pro druhé a vystoupit ze své zažité zóny, není toto věc, jak by měla společnost vypadat?

D. Ž.

OD MARTINY VOTRUBOVÉ

Omezení C-času nás připravilo nejen o bohoslužby, ale i o řadu dalších možností k setkání. Jednou z nich byl i tradiční „Abríl“, tedy setkání nad tvorbou členů a přátel branického sboru. Potěšení z dramatické, literární, hudební, taneční, kulinářské ... tvorby jsme si tentokrát museli odepřít. Jako náplast na toto zranění přijměte následující text:

Milí přátelé z Braníka,

léto je na sklonku, prázdniny utekly jako voda a Vy se vracíte do Prahy a do zajetých kolejí.

Vzhledem k tomu, že si pořád lámu hlavu nějakými otázkami, přišla jsem nedávno na to, jak zaručeně udržet ženskou a mužskou krásu při životě a tak i fungující partnerský vztah. Také jsem přišla na to, jak si nerozbit manželství a rodinu. Zatímco dříve jsem si myslela, že je to otázka teologie a psychologie, nyní jsem přišla na to, že se tajemství výše uvedených záležitostí ukrývá ve zdánlivě obyčejných maličkostech každodenního života a že bez těchto zdánlivých maličkostí se život stává peklem na Zemi. A protože mi na Vás záleží, rozhodla jsem se Vám tyto zaručeně osvědčené recepty na ženskou a mužskou krásu a na fungující manželství a rodinu poslat. Jenom si dovoluji Vám předeslat, že když budete cítit v kostech, že se Váš vztah hroutí a rodina sotva drží pohromadě, abyste se začetli do mých řádků a zkontrolovali, jestli je vše tak, jak má být.

A nyní ty osvědčené recepty – jsou z roku 1940, napsané v době druhé světové války. Zdá se, že neudusila to, čemu se poeticky říká „volání pohlaví“. Tak tady je máte:

ZACHOVÁNÍ KRÁSY PRO ŽENY:

Zdraví a krása – dvě sestřičky jsou –
zuby jak perly mít chloubou buď Tvou!
Žena, jež zuby má bílé jak sníh,
sklízí vždy obdiv, vždy na rtech má smích.

Pod jménem OTANA prostředky dva,
ten zná, kdo o krásu o zdraví dbá.
OTANU pastu a vodu si kup,
budeš mít zdravý a bělostný chrup!

Z večera po ránu,
na zuby OTANU!

ZACHOVÁNÍ KRÁSY PRO MUŽE:

Není nad upřímnou hubičku sladkou,
Má-li muž ovšem tvář jak samet hladkou,
Nemá-li, nauč ho znát mužů zákon:
PRO SNADNÉ HOLENÍ – ber mýdlo RAKON!

Kdo zkusí, ocení,
RAKON – půl holení!

JAK SI NEROZBÍT MANŽELSTVÍ:

Z tisíců manželů jediný ani
nemá rád smutný den velkého praní.
Čím dříve vypráno, tím lépe věru,
Proto vždy k vyvářce OTAMÝR беру !

OTAMÝR dovede nádherně práti,
OTAMÝR velkého praní den zkrátí.
Práce Ti ubere – radosti přidá,
prádlo s ním vyvařuj – bude jak křída!

OTAMÝR ten pere lehce,
špína pustí ať chce, nechce!

Co tomu říkáte milí zlatí – že byli Ti naši předci moudří a měli smysl pro humor a pro poezii. Také jste si všimli, že? No jo, návrat k tradici je návrat k tradici. Tak se mějte moc hezky a hezký start do nadcházejícího podzimu Vám všem přeji.

Vaše Martina Votrubová

PROČ NOSÍM ROUŠKU?

Z očí do očí – face-to-face – jsem byl nedávno překvapen touto otázkou: „Petře, proč nosíš roušku?“ Nic víc, jen tato jednoduchá, srozumitelná čtyři slova. Otázka mě natolik překvapila, nebyl jsem na ni připraven, že jsem se nezmohl na víc než: „Proč ne?“

Později jsem se někde dočetl „stížnost“ od ženy, které v obchodě někdo zcela cizí hrubě vynadal za nošení roušky. To mě přimělo k této úvaze, k zamyšlení, proč roušku nosím, a že bych měl mít připravenou reakci, kdyby mě někdo podobně napadnul. Já totiž roušku nosím nejen v metru, kde je to tyto dny nařízeno, ale také v tramvaji a v autobusu a všude, kde se shromáždí víc lidí. Připadá mně totiž divné, že musíme nosit roušku v metru, ale ne v nadzemní veřejné dopravě, jako kdyby nabitá tramvaj nebo autobus byly hygienicky bezpečnější než metro.

Toto mé rozhodnutí posílilo vědomí, že protikoronavirová nařízení se mění jak aprílové počasí. Asi je to podle toho, který z plejády našich epidemiologů, politiků a různých masérů veřejného mínění momentálně zvítězí v nekonečných diskuzích, debatách a spekulacích o tom, jak nejlépe překonat pandemii. Já nemám chuť si zatěžovat svůj nové informace tíže a tíže vstřebávající mozek sledováním stále se měnících pravidel o vhodnosti nošení roušky, kdy a kde roušku ano, kdy a kde roušku dnes ne, ale zítra možná opět ano. A tak ji nosím všude tam, kam přijdu s lidmi do blízkého styku. A to znamená i v našem kostele.

Roušku ovšem nenesím, když jedu autem, hraju tenis, nebo jdu do lesa na procházku nebo chodím po turistů zbavené – huráááá! – Praze. Všude jinde si ji automaticky nasadím. Ano, ve vedru je nepříjemná, ale proč bych kvůli svému zdraví nepřežil toto nepohodlí? Jistě je to lepší, než ležet 14 dní v posteli nejen s horečkou pulzující do 40 °C, ale navíc s možností, že i po vyléčení mně, starému dědkovi, zůstanou nějaké zlé zdravotní následky.

Jo, a teď jsem vlastně u dalšího důvodu, proč o něco zodpovědněji nosím roušku než většina z vás, drazí braničtí souvěrci a souvěrkyně. Nejsem jako většina z vás, kteří neznáte nikoho, koho koronavirus sklátil. Já jsem to prožil naplno, tak říkajíc „u těla“. Můj syn, 45letý, zdravý chlap, tomuto viru hned na začátku v březnu málem podlehnul. Hodně si vytrpěl. A ani neví, kde to „chytnul“. Ne, nepřivezl si virus ze zahraničí. A ani to nepřenesl na svou rodinu. Dnes, víc než čtyři měsíce později, je v pořádku, opět v plném zdraví, ale pro mne je to varování. Když Jonathan, možná i já? A tak tu roušku, jejíž nošení je jednoduché a efektivní, nosím všude, kde je víc lidí pohromadě. A budu ji nosit tak dlouho, dokud to bude nutné, a to nejen nařízeno seshora, ale i schváleno mým „zdravým selským rozumem“.

A kdyby mě někdo agresivně konfrontoval, proč roušku nosím, mám připravenou tuto odpověď: „Milý pane, milá paní, já jsem pravděpodobně zdravější než vy a většina lidí tady shromážděných. Roušku nosím proto, abych od vás něco nechytnul.“

Zdravím a pevné zdraví vám všem přeju.

Orouškovaný dědek *Petr Bísek*
v Ládvi, pondělí 10. srpna 2020

PIJTE Z NĚHO VŠICHNI...o

*Uvažovali jste někdy, z jakého zdroje pochází víno při večeři Páně? Milým sponzorem této důležité součásti bohoslužeb je vysokoškolský pedagog, fyzikální chemik a před-
seda Učené společnosti Pavel Jungwirth. V čase podzimní sklizně jsem ho požádala o odpovědi na pár všetečných otázek.*

■ *To nejdůležitější hned na úvod: Děkujeme! Co tě vlastně vedlo k rozhodnutí financovat bohoslužebné víno?*

Ne, že by předtím bylo víno při večeři Páně špatné, ale cítil jsem, že je tu určitý prostor pro zlepšení. Navíc je víno a vinohradnictví můj koníček, takže jsem si řekl, že spojím příjemné s užitečným. Vyhlásil jsem si proto pro náš sbor soukromý program „z večerky do vinotéky“.

■ *Pamatuješ si na své první přijímání z kalicha?*

To muselo být hned po mém křtu na Velikonoční neděli v roce 1987 ve vršovickém sboru. Radši si ale ani nechci ve vzpomínkách představovat, jaké patoky jsme to za socíku museli pít.

■ *Jaké odrůdy vybíráš?*

Vybírám pečlivě s tvým chotěm ve vinotéce *Vína srdcem* kousek od našeho kostela. Usilovným ochutnáváním hledáme ideál v poměru výkon/cena a prozatím jsme skončili u italského Primitiva, i když do budoucna nevyklučuji změnu. Každopádně jde o velmi zodpovědnou činnost, ke které s Jardou přistupujeme se vši vážností, což jistě oceníš, když vidíš, v jakém stavu se ti Jarda vrací domů (každopádně moje Ivka to velmi oceňuje). Jinak ale platí zásada: co se stane ve vinotéce, zůstane ve vinotéce.

■ *Jak je to s podporou místních obchodníků?*

Důležitou roli hraje, že z místního obchodu se po ukončení ochutnávky dá poměrně snadno doplazít domů. Navíc je pěkné, když nás ve vinotéce vítají slovy: „Á, pan farář je tu zas i s doprovodem.“

■ *Tuším, že jste s svojí ženou pěstitele různých plodin. Máte zkušenosti také s vinnou révou?*

Mám malý vinohrad (cca 150 hlav) v Prokopském údolí. Víno dělám jako koníček asi pět let a poslední dva roky se už celkem dá pít. Ostatně posuďte sami – pokud mi ještě ve sklepě něco z úrody 2019 zbyde, plánuji svůj Tramín bílý dodat k Večeři Páně na slavnost Díkůvzdání.

■ *Po těchto otázkách se třeba najde čtenář, který by také rád nějak sbor podpořil, ale nenašel tu „svou“ oblast. Napadá tě úsek sborového života (služba, aktivita ...), která čeká na svého sponzora či dobrovolníka?*

Nechtěl bych nikomu dávat domácí úkoly. Napadá mě jedině, že jsem fakt vděčný všem, kteří na rozdíl ode mne pro sbor dělají i věci, které je třeba ne vždy bavit.

■ *Upřímně ti přeji radost z práce, po-
žehnání a srdečně děkuji za tvůj čas.*

Lenka Pecharů

OHŘE 2020

Na sedmidenním splouvání Ohře a následném čtyřdenním pěším pochodu po Krušnohorsku se pod hlavičkou YMCA Braník podílelo zpočátku osm a později devět účastníků odrostového věku pod dohledem zkušených vedoucích. Splouvali jsme „natěžko“, tedy bez doprovodného vozidla, s veškerou bagáží v lodích, a bylo pro nás tedy klíčové, že v červnu dost přšelo a Ohře na přelomu června a července nebyla suchá, ale měla vody akorát.

Vše proběhlo bez vážnějších komplikací a do Prahy jsme se vrátili zdraví a spokojení. Mezi úsměvnější kiksy patřily loďáky na stany zapomenuté v Praze, kvůli kterým jsme museli notně improvizovat při balení do lodí. Zvláštní uznání patří Zdiše Chadimové, která do svého soukromého loďáku dokázala nacpat ještě celý stan. Branickému sboru vyřizujeme pozdravení ze sboru ČCE v Kynšperku nad Ohří, kde jsme se účastnili poslední červnové bohoslužby s kázáním o tom, že ztracené může mít svou hodnotu a může být nalezeno. Průběžnou kulturní a duchovní stravu nám kromě Hesel Jednoty bratrské dodávalo čtení Labyrintu světa a ráje srdce. Zvláštní a úspěšnou dobrovolnou tábornickou výzvou bylo zapalování ohně bez sirek a zapalovačů, pouze rozfoukáním starších uhlíků nebo novým zapálením pomocí křesadla (pravda, moderního hořčíkového se silnými jiskrami).

Děkujeme Kubovi, že nakonec dorazil, Petrovi Holasovi za přivezení lodí a eráru, Alešovi Jelínkovi za přivezení batohů a pohorek a odvezení lodí, eráru,

lodáků a hydromaček, Adéle Bedrníkové, která nám následně v Praze lodáky a hydromačky usušila a také perfektně před akcí připravila lékárnu, Tomášovi Bedrníkovi za zaslání náhradní kytary, když se na té původně přibalené urval struník, Lukášovi Drápalovi a Michalovi Maznému, kteří nás vzdáleně monitorovali připraveni vypomoci s řešením případným nenadálých problémů, Kryštofovi Rybáčkovi, který nám předem poskytl své poznámky a zkušenosti z ymkového splouvání Ohře v roce 2016, a MŠMT, které akci zadotovalo. Celému branickému společenství děkujeme za modlitební podporu a především děkujeme Pánu Bohu, který modlitby vyslyšel a ochraňoval nás.

Jan Jeroným Zvánovec (Eustác) a Veronika Mazná

PECKA 2020

Tábor Pecka – YMCA Braník se odehrával podle knihy Plavba Jitřního poutníka.

Plavba nebyla bez útrap, ale všechny se daly zdolat. Objevili jsme mnoho zajímavých věcí, neztratili žádného plavčíka a bezpečně přistáli v našem domovském kotvišti. O naší plavbě nejvíce vypovídají lodní deníky, vedené naší posádkou. Vybíráme z nich dvě stránky. V případě zájmu vydáme další.

Seniorní důstojník Vojtěch Pinc

2. den
Už od rána se ukazovalo, jaká jsme sehraaná a užasná skupina posádků. Během dopolední jsme mohli poznat se navzájem. Tak vzpomínáte, už jenom ta příprava snídaně

I přes to, že jsme se pokusili novičkovi Stanimírovi vysvětlit pravidla lodní chlebologie, se rozhodl experimentovat. I přesto, že to zpočátku znělo šíleně, výsledky nebyly tak špatné. Důkazem nám ani nikdo nerychlil za: pečetku namazanou z druhé strany, arašídů zabodaných v okurce, arašídů překrytých žitkou, okurka postavená na výšce, 14568 okurek na sobě, chléb ala Jitřní Poutník, chléb namazaný z menší strany a přes káň. Myslíme že náš tzv. "výzkum chlebologie" dodala sodel.

Při hře jsme si užili s rjímý a dřepováním, plavením se, hadním posev a odhupáním ržb.

Na poradu posádek jsme si zahráli^h na idiaty. To speciálně v vyvolání zúčá nám přirozením.

SÁDLEM NADNĚŠENÍ!!!

DEN 11.

Dnešek byl stejný jako každý jiný den. Až na jed-
nu věc. Už při probuzení jsme si všimli něčeho
zvláštního. Když jsme vyjeli z kajut, pozorování
vedoucími jako obvykle, bylo udem jasné, že je tma.
Den bez světla. Přesto jsme však pokračovali jako
vždy lovením rybiček, rozsvícenou lampou a snídaní.
Nenynuchali jsme ani dopolední aktivity (včetně biblické-
ho programu), oběd, polední klid (byť zkrácený)
a hru, ve které jsme se umístili na 2. místě. Sice
bylo kvůli tmavé, hvězdné obloze vše divné a byli jsme
zmateni, ale po večeri jsme byli se zavazadlyma očima
odvedeni na louku na čtení, po kterém jsme si mohli
sádky z očí sundat a uvidět, že najednou
vysto slunce! Pak jsme šli spát s velmi dobrým poci-
tem - celý náš pobyt na lodi byl o 1 den delší.

MALÝ TÁBOR 2020

Na Malém táboře letos děti prožívaly dobrodružnou cestu *tam a zase zpátky* s Bilbem Pytlíkem, Gandalfem a trpaslíky. Každá družina byla rodinou jednoho ze čtyř trpaslíků: Balina, Glóina, Filiho a Bombura. Vypisovat, co všechno jsme na táboře prožili příběhově, by bylo celkem zbytečné, jelikož jsme jeli přesně podle známé knížky *Hobit* (naopak jsme se schválně vyhnuli dějovým přírůstkům ze stejnojmenného filmu). Jelikož ale většina vedoucovského týmu jsou nadšení fanoušci Tolkienovy práce, dali jsme si pořádně záležet na všech kostýmech, mápách a scénářích divadel, kterými jsme celý děj knihy vyprávěli. Přípravy tábora se tedy natáhly na celé dva týdny. Ale stálo to za to.

Kromě krásných příběhových zážitků jsme měli štěstí i na ty mezilidské. Na táboře nás navštívilo a svou přítomností oblažilo celkem pět již vysloužilých vedoucích, navíc jsme se velmi spřátelili s manželi Mazurovými z bošínské fary, na které jsme přespávali první noc. Také letošní vedoucovský tým obohacený o dva naprosté nováčky byl nejlepší za několik posledních let. Celkové souznění celého týmu myslím bylo ponejvíce způsobeno změnou tábořiště, ve kterém letos nebyla wifi. Takže místo brouzdání po internetu ve volných chvílích jsme relaxovali přezpíváním Zpívačku.

Bohužel právě kvůli nedostatečnému internetovému připojení jsme letos nepsalí deník. Každopádně i z fotek, které najdete na našich stránkách branicky-taborevangelnet.cz, jde leccos vyčíst. Rozhodně tam najdete zachyceno spoustu zážitků, na jejichž vypsání tu ani nemám prostor.

Na závěr chci ještě poděkovat za všechny přímluvné modlitby, jelikož jsme se letos obešli zcela bez úrazů a nemocí. Akorát komáři nás skoro sežrali zaživa.

Míša Mazná

Chtěla bych touto cestou moc poděkovat jménem svým i mnoha dalších rodičů, kteří měli své ratolesti na malém táboře v Ujkovicích, za báječný program, který děti pohltil a moc je bavil. Bylo vidět, že i vedoucí to těšilo, celý příběh byl skvěle propracovaný, do nejmenších detailů. Dík patří také za veškerou péči o děti – a to všem, na všech postech.

Děti bylo jako smetí a z fotek jsme mohli vidět, jak přímově se měly.

David a jistě i ostatní účastníci si tábor moc užili a získali hezké zážitky na celý život. ☺ Díky!!!

Pavla Cohen

Milí vedoucí malého tábora, Pecky, velké vody, malé vody (Prácat) – děkuji všem, kteří byli ochotni dát svůj volný čas, aby se věnovali práci snad nejtěžší – práci s dětmi. Účastníci si odvezli nejen mnoho zážitků, ale i zkušeností a přátelství do dalšího života. Patří vám všem velké DĚKUJI.

MCh

SBOROVÁ DOVOLENÁ

Jedenadvacátá sborová dovolená

Nejpočetněji navštívenou letní akcí našeho sboru bývá společná dovolená. Bylo tomu tak i tentokrát. V hotelu Stella ve Špičáku u Železné Rudy nás bylo v době od 15. do 22. srpna víc než stovka. Za organizaci ubytování, stravování a hladký průběh dovolené patří velký dík Zdeně Kučerové a Rut Nývltové.

Zvláštností sborové dovolené je pestré věkové složení, které umožňuje setkávání různých generací, od dětí až po seniory. Program jako vždy otevíraly dobrovolná rozcvička, kterou měla na starosti Milada Borovská, ranní zamyšlení na biblická témata a snídaně. Uzavíraly je společná večeře, večerní program pro děti a následující program pro dospělé. V něm se postupně představili naši milí hosté z Církve bratrské, Petr Švestka, který mluvil o křesťansko-židovském společenství Vinice, Markéta Pospíšilová (připomněla příběhy obou svých dědeček, kazatelů naší církve), Jakub Drápal (mluvil na základě soudní praxe o tom, zda existuje jednotné a spravedlivé soudní trestání). Rut Nývltová připomněla bratrský sbor v Ochranově v Horní Lužici, malé děti (pod vedením Klárky Mazné a Adélky Bedrníkové) zazpívaly několik písniček, baletní vystoupení předvedly teenagerky Anna, Markéta a Karolina a Marta Drápalová mluvila o odpouštění. Poslední večer patřil tradičně hodnocení (všichni byli spokojeni a těší se do Stelly i příští rok) a pěveckému vystoupení sboru branických členů i hostů pod dirigentským vedením Rut Nývltové. Milým bonusem byl koncert flétnového tria ve složení Tomáš Bedrník, Michal Mazný a Matouš Bedrník. Nedělní bohoslužbou nám posloužil jako vždy náš bratr farář Jaroslav František Pechar.

Náš hotel ležící „v srdci šumavských hvozdů“ byl na krásném místě poblíž Královského hvozdu i Černého jezera a umožňoval výlety pěší, cyklistické i automobilové. Třeba do nedalekých Hartmanic s obnovenou synagogou, která dnes slouží jako památník česko-německo-židovského smíření. Hned vedle v Dobré Vodě u Hartmanic je kostel svatého Vintíře, poustevníka z 10. a 11. století, s unikátním skleněným oltářem. Lanovkou jsme se mohli dostat na vrchol Špičáku nebo Pancíře. O kus dál leží historické město Klatovy, hrad a zámek ve Velharticích nebo gotický vodní hrad ve Švihově, který nedobyli ani Švédové. Zdatnější pěší turisté se dostali na vrchol Ostrého na česko-bavorskou hranici.

Přijedte příští rok a uvidíte!

Jiří Holý

Dopisy, reflexe...

Tak jsme se opět po roční pauze zúčastnili sborové dovolené, která se konala na Šumavě, krásném koutu naší země na Špičáku. Je to už dost dlouho, kdy jsme s manželem na Šumavě byli, a tak jsme si znovu připomněli, jak je to tady u nás

krásné. Bezvadně zorganizovaná „sborovka“. Jako vždy. Pestrý program, pro každého něco. Za tak krátkou dobu jsme viděli celkem od Čertova jezera, Železné Rudy, anínské sklárny přímo s výrobou skleněných předmětů.

Také Hartmanice se zrestaurovanou synagogou. V Dobré vodě jsme si vedle půvabné kapličky plánovali výlet do Modravy, nyní tak populární díky TV seriálu. Do sboru byli též uvedeni dva, vlastně tři noví členové. Ti o sobě a své bývalé profesi zajímavě vyprávěli. Naše Klárka společně s Adélkou Bedrníkovou připravily pestrý program pro děti. Příjemným překvapením byl pěkně secvičený sborový zpěv pod vedením paní Rut Nývltové.

Zkrátka bylo to všechno moc pěkné a doufám, když zdraví dovolí, že se opět příští rok se všemi uvidíme.

Jitka a Pavel M.

Na sborovou dovolenou jezdím ráda, protože jsme jako sbor společně na jednom místě s možností se více poznat, popovídat si, být si blíž a... třeba naučit se jména dětí a vnučat našich přátel. Tentokrát v prostředí Šumavy, s možností výletů do kopců pěšky nebo lanovkou, s koupáním v přírodním koupališti. V blízkosti vláčku, kterým jsem snadno dojela tři stanice na hranici do Německa. Nyní bez železné opony, bez kontroly, svobodně (ale v bavorském obchodě s rouškou). Ráda si pobyt zopakuji znova za rok. Vnučata se těší také.

Marta Drápalová

CO SE MI NELÍBILO NA SBOROVÉ DOVOLENÉ

Letošní sborová dovolená se konala v krásném místě – na Špičáku na Šumavě, v příjemném hotelu Stella. Sešlo (nebo spíš sjelo) se nás zase téměř sto účastníků všech generací. Nejmenším nebylo ani půl roku a nejstarším bylo přes devadesát.

Pro naši rodinu to byla jubilejní desátá sborová dovolená. Poprvé jsme se zúčastnili „sborovky“ v Jánských Lázních, tehdy s jednou malou vnučkou Amálkou. Letos nás bylo devět. Vnuček už šest, manžel, já a vzhledem k věku nejmenší vnučky (rok a tři čtvrtě) i Klárčina maminka Barunka. Měli jsme velkou radost, že můžeme prožít týden se všemi našimi vnučkami a s Barunkou v milém společenství našeho branického sboru. V této souvislosti bych chtěla upřímně poděkovat všem účastníkům za jejich přístup a zejména toleranci k těm nejmenším, kteří přece jen neumí být na povel tak úplně tiší a klidní. Byla jsem v dobrém slova smyslu pyšná na vás všechny, kteří jste ty malé, a teď myslím hlavně tu naši malou Klárku, tak hezky přijímali. Zvláště děkuji Klárce Mazné a Adélce Bedrníkové, které pro všechny děti připravily krásné podvečerní programy a přítomnost a aktivitu Klárky při programech nejen akceptovaly, ale i „operativně“ využívaly. Třeba k tomu, aby Klárka rozvázala mašličku na balíčku (což ona radostně a úspěšně udělala). © Programy pro děti (od stvoření světa do Velikonoc) zau-

jaly nejen malé děti, ale i ty větší, a samozřejmě i nás, rodiče, babičky a dědečky. Děti nadšeně poslouchaly, zpívaly, aktivně spolupracovaly, barevně vyjadřovaly jednotlivé probírané části z Bible a vytvářely si každé svůj vlastní sešitek. Také si vyrobily hezké a nápadité záložky – dárky pro rodiče, prarodiče, kamarády nebo kamarádky. Na konci každého setkání si děti s nadšením chodily ke Klárce nebo Adélce pro razítko. Díky!

Ranní zamyšlení Jirky Holého byla letos trochu jiná, ale velmi zajímavá. Hodně jsme se dozvěděli o některých našich spisovatelích a básnících, jejich životech a tvorbě s odkazy na biblické verše. Děkujeme! Večerní programy jsme všechny nezvládli a mě zvlášť mrzí, že jsem neslyšela čtvrtěční promluvu Martičky Drápalové. Snad budu mít ještě příležitost. Závěrečný večer byl obohacený úžasným zpěvem sboru pod vedením Rutky Nývltové a koncertem na flétny tria Michal Mazný a Tomáš a Matouš Bedrníkovi. Radost poslouchat.

A teď „z jiného soudku“. Ubytování bylo velmi dobré, stejně tak stravování – jídla rozmanitá, ve velkém množství a výběru, velmi chutná. Uvítali jsme podporu pitného režimu pro děti – šťávy k obědu i k večeři. Personál v hotelu příjemný. Pro děti lákavé prvky na zahradě – skluzavky a hlavně trampolíny, děti se tam vyřádily náramně. Ale opravdu je potřeba mít je tam pod dozorem. Okolní příroda nádherná – možnosti krásných výletů – např. k Čertovu jezeru, k Černému jezeru, do Brčálníku, do Železné Rudy. Děkujeme Jarce Pecharové za tip na výlet do Srní „na vlky“, už máme jeden výlet „napříště“. A samozřejmě nejvíc děkujeme za organizační a programové vedení našemu osvědčenému týmu Zdenka Kučerová, Rutka Nývltová, Jirka Holý.

Sečteno podtrženo. Krásná dovolená. Cítila jsem spokojenost ze všech stran a po všech stránkách, a proto jsem byla velmi zaskočena otázkou naší osmileté vnučky Sáry, když se mě zeptala: „**Babičko, víš, co se mi nelíbilo na sborové dovolené?**“ „**To opravdu nevím, co?**“ „**Že trvala jen týden, já bych si přála aspoň dva!**“

M. Kolářová

STRAKONICE

Během prohlídky hradu ve Strakonících jsme úplně náhodou potkali průvodce s opravdu hlubokými znalostmi. Několik jeho postřehů přikládám:

Věž Rumpál – dominanta hradu s velmi výrazným zubatým cimbuřím, vždy jsem si myslel, že je to původní prvek hradu, ale zubatý ochoz je ze železobetonu. Pokud si myslíte, že tento materiál do středověku nepatřil, máte pravdu. Byl postaven po roce 1935 Klubem českých turistů, který věž koupil a využíval jako rozhlednu. Výhled na město je odtud opravdu impozantní, mezi několik dominant patří továrny FEZKO a ČZ Strakonice, budova Hotelu a Prioru. Továrna FEZKO patřila židovským majitelům a ti na svých cestách v Jeruzalémě viděli šití

fezu - trvalo to ručně 3 dny. Jejich továrna dokázala vyrobit 300 fezů za hodinu a tak vznikl název i lukrativní výroba.

Výdělky byly tak vysoké, že si majitelé továrny mohli postavit nové ředitelství, vlastně spíše zámek. A přímo proti hradu. Něco takového nesla Komenda johanitů – tehdejších majitelů hradu – velmi nelibě a ihned reagovali – na svém pozemku postavili vysokou zeď a baštu. Ne snad na obranu proti nepříteli, ale na obranu před pohledem na ten židovský zámek. A protože zeď stála velmi blízko zámku, poněkud se zhoršil výhled z jeho oken...

Ve 20. letech 20. století po pozemkové reformě byly johanitům některé pozemky odňaty a na pozvání min. předsedy Berana měl přijet do Strakonice prezident Masaryk. Ovšem aby mohl důstojně přijet, bylo třeba postavit novou silnici. Stalo se, a ta nová cesta vznikla. Zázračně se vyhnula zámku, ale padla jí za oběť zeď a kus hradního opevnění, z hradní věže je to hezky vidět.

Výhled z oken zámku se opět výrazně zlepšil a majitelé zámku triumfovali. Následovala hospodářská krize, nošení fezu v Turecku se stalo symbolem protivládní orientace a bylo zakázáno. Strakonická továrna musela propouštět a část dělníků bez práce žila v té době ve Strakonících v opravdových slumech. To byl počátek vzniku silné komunistické strany v tomto městě.

Ve městě před válkou žila velká židovská menšina, ale po válce se z koncentračních táborů do Strakonice vrátili jen asi 3 Židé. Majitelé zámku mezi nimi nebyli, ale to už se blížila doba znárodnění. Továrna ČEZ byla založena jako zbrojovka po vzniku samostatného Československa. Měli jsme v té době zbrojovku v Plzni a tím pokrytu výrobu těžkých děl, ale nikdo nevyrobil zbraně pro pěchotu, pistole, kulometry...

Výroba zbraní byla ve Strakonících doplněna o výrobu motorek, licence na první čezety byla koupena od firmy Harley Davidson. Jen pro zajímavost je třeba dodat, že po revoluci v roce 1990 koupila společnost a licence na výrobu motorek ČEZ italská Aprilia, ale na rozdíl od VW v MB nezačali vyrábět. Odvezli stroje a výrobu motorek ve Strakonících ukončili. I takhle se dá likvidovat konkurence.

Po začátku okupace byly místní zbraně s nadšením využívány německou armádou, dokonce zde vyvinuli speciální cyklokulomet. Princip je v zámeckém muzeu k vidění dodnes a je poměrně jednoduchý: 3 vojáci na 3 jízdnicích kolech jedou po silnici. Každé kolo je přizpůsobeno k transportu části kilometru. Po napažení nepřitelem letí kola do příkopu a během 30 sekund je kulomet zcela připraven k akci. Tomu se dá říkat úspora pohonných hmot...

Během poválečných let ve městě sílil vliv komunistů a mělo to své důsledky. Ve městě už nestojí rodný dům F. L. Čelakovského, byl sice změněn v museum, ale v 80. letech ho soudruzi zbourali. Nechodí do něho dost návštěvníků a také tu chceme postavit vzorové socialistické město, aby zde mohla být v roce 1996 zimní olympiáda.

Tak rozhodlo komunistické vedení města, a proto na místě malého domku Čelakovských stojí dnes velký panelák. Jen fotografie zůstaly. A pro tolik nových dělníků je třeba vybudovat nákupní středisko, soudruzi... A tak vznikl obchodní dům Prior a pro budoucí olympiádu také hotel na náměstí. Budovy překážející nové výstavbě byly samozřejmě zbourány. Zdá se, že úřad památkářů ve Strakonících nikdy nebyl příliš aktivní.

Nová nákupní střediska jsou na okraji města jako všude jinde a obě budovy jsou nyní osaměle stojícími připomínkami centrálního plánování. Ve městě našťestí zůstaly historické budovy okolo nemocnic. Výlet do Strakoníc lze rozhodně doporučit a hradem začněte. Možná budete mít také štěstí na průvodce.

J. + J. Slavičkovi

NALÉHAVÁ VÝZVA VŠEM ÚČASTNÍKŮM PRÁVĚ SKONČENÉ SBOROVÉ DOVOLENÉ

Na závěrečném večeru jsme se shodli na tom, že sborovou dovolenou 2021 strávíme na stejném místě jako letos. Všem potenciálním účastníkům by velmi pomohlo, kdyby měli příští rok hned na začátku pobytu podrobnější informace o místech, která jsme letos absolvovali ať už pěšky, autem, na kole, vlakem či bussem (vzdálenost, možnosti dopravy, možnost občerstvení, koupání, navštívené atrakce, výstavy, případně ceny vstupů v Kč nebo Euroch apod.)

Zprávu zašlete, prosím, e-mailem na adresu: z.kucerova.branik@volny.cz, případně mi ji předejte písemně v kostele.

Moc děkuji za sebe i všechny účastníky 22. sborové dovolené v roce 2021.

Zdenka Kučerová

DO KOSTELA NA KOLE

Čím je zajímavá neděle 20. září?

Chvilka brouzdání internetem nabídne pestrou paletu odpovědí: slaví se Mezinárodní den pizzy pepperoni, v Klementinu byla tento den naměřena nejvyšší teplota v roce 1947 (31,5 stupně C) a nejnižší v roce 1962 (3,2 stupně) a z nařízení Donalda Trumpa budou od tohoto dne USA blokovat všechny transakce se společností Bytedance, jež provozuje sociální síť TikTok. Ovšem to nejlepší:

Koná se třináctý ročník ekologické akce Do kostela na kole!

Kdo vlastníte nebo si půjčíte kolo, koloběžku, tříkolku, kolečkové brusle a podobné vychytávky poháněné vaší fyzickou silou a můžete na nich dorazit na bohoslužby, zasloužíte si jménem životního prostředí PPP – požehnání, poděkování a pochvalu. ☺

Lenka P

Závěrečná ilustrace

Ke sborové dovolené nakonec ještě koláž, kterou vytvořila Simona Ester Brandejsová:

Chválíme Boha písní... i tancem!
(při společném večerním programu na sborové dovolené na šumavském Špičáku)

KVÍZOVÉ ROLE „DO ZÁSOBY“ PŘIBÝVAJÍ

V poslední době se zdá, že v září hrát nebudeme? Nařízení roušek se vrátilo. Prozatím mohu ctěnému čtenářstvu předložit hádanku *kdo to byl*:

Byl to činoherní herec Zdeněk. Ucházel se ve věku 32 let o místo v Národním divadle. Jako činoherní herec nemusel znát naši a Smetanovu nejnárodnější, nejvíce hranou operu. Požádal ředitele divadla, jestli by ji mohl uvidět. Ocitl se v ředitelské lóži, hudba a zpěv začaly, ale on dojetím celou hru proplakal a na jeviště neviděl. Ptám se vás, o kterou operu šlo a jak se tento herec jmenoval.

Rozluštění bude v následujícím čísle Brány.

KDO TO BYL?

Křestní jméno Karel. Narodil se v Praze 31. 10. 1828 a zemřel 2 dny před Štědrým večerem roku 1941 v koncentračním táboře v Rakousku na jih od Protektorátu. Učení skončil tovaryšskou zkouškou jako rukavičkář. Sedm let byl hercem Národního divadla. Jeho ženou byla klavíristka Zdena Frimlová, sestra operetního skladatele Rudolfa Frimla. Synové Karel a Gino odešli do USA. Od švagra se naučil znát noty a hrát na kytaru a živil se, proti vůli manželky, skládáním písní. Po něm bylo pojmenováno mentolové cukroví. Mezi kvízy jsem ho zařadil nerad: Rozhodně nebyl příkladným a vzorným manželem ani otcem.

Při návštěvách dcery z Dánska jsem rád uspával vnoučata českými národními písničkami. Protože v médiích už se s nimi prakticky nesetkáte. Brzy jsem je vyzpíval a na některé úplně zapomněl!

Napadlo mne budoucí kvíz o Karlovi obohatit spoluprací s branickým pěveckým souborem, hudebníky a sólisty, vytvořit pořad možná schopný i rozhlasového uplatnění. Nebo si jen tak zazpívat pro radost. Kvíz bychom uskutečnili v Evenu, ne v kostele. Jde o to, budou-li vedoucí souboru i hudebníci mít zájem.

Využily by se české lidové písničky. Na některé jsem si vzpomněl:

O městech: Ó Velvary?; Žádněj neví, co jsou Domažlice; Kolíne, Kolíne; K Budějicům cesta; Když jsem já šel tou putimskou branou; Za Starú Breclavú; Okolo Frýdku; ... Zatím je jich 7.

A co o penězích? Na těch panských lukách; O Velvary, kde jsou mé toлары; Já do lesa nepojedu. Celkem tedy 10.

Kánony: Bejvávalo dobře; Červená se, line záře; Můj táta mne pořád nutí. Už 13.

Přidáme: Travička zelená; Neťukej, neklepej; Na tý louce zelený; Horo, horo vysoká jsi; Černé oči, jděte spát; Když jsem já konopí močila; Kudy kudy kudy cestička; Pec nám spadla. To je 21.

Možná si někdo k tomu zpívání obleče kroj?... Víte vůbec, vy mladí, co je to „kroj“?

Z předešlého vyplývá, že se autor kvízů těší, až je budeme zase moci dělat. A co vy?...

P. S.: Těch písniček ještě není dost: Masarykova Ach synku, synku; Nechod tam, pojď rač k nám; Když jsem já ty koně pásal; Slovan jsem a Slovan budu; Zelení hájové; A já sám, vždycky sám.....Tedy, zatím 27!

JARMILA NOVOTNÁ

Teď v době koronvirové karantény jsem studoval životopis operní pěvkyně Jarmily Novotné (1907–1994) a rozhodl se kvíz nedělat a uveřejnit jen část údajů. Otec Jarmily byl dámský krejčí na pražských Vinohradech. Zpívala od dětství, učila se u Emy Destinové a barytonisty H. Vávry.

Roku 1925 již zpívala v Lazebníku Sevilském, v roce 1926 za režiséra Ostrčila byla již členkou Národního divadla.

V Miláně se učila u maestra Tanaglia, učil jí škály a árie.

Roku 1927 byla pozvána presidentem do Lán a tento ji dál podporoval.

1931 stála modelem profesoru Švabinskému pro 100Kč bankovku.

Nabídky rolí přibývaly. V Berlíně zpívala česky Mařenku.

16. 7. 1931 se provdala za rytíře Jiřího Doubka. První chlapec se narodil v září 1932.

Chtěla ji Berlínská opera. Převedla Traviatu, Růžového kavalíra a Prodanou nevěstu.

Než Němci přepadli Československo, byla již na cestě do USA, kde pilně koncertovala. Stala se členkou Metropolitní opery v New Yorku. Do ČR se vrátila koncem července 1946 a po třech měsících zpět do USA.

V březnu 1948 byl její majetek zkonfiskován a zčásti vrácen. Tento prodala a žila z výtěžku v New Yorku poblíž dětí Jiřího a Jarmilky.

Zpívat přestala v létě 1956.

Manžel Jiří Doubek zemřel dříve, ona 19. 2. 1994.

Umělkyní byla zdatnou, ale utrpení svého národa unikla. Proto jsem upustil od kvízu, pouze jsem si přečetl její životopis.

V září budou kvízy o sportovcích, následovat bude president Osvoboditel.

Jiří Čujan

STUDENTKA Z NEPÁLU

Milí přátelé,

20. května jsme dostali zprávu mailem z Nadace Mezinárodní potřeby, která zajišťuje pomoc nepálským studentům biblické školy. V současné době se rozhodli posílat zprávy elektronicky a také zprávy z Indie byly poslané elektronicky (dopisy studentů byly oskenované), protože v Indii v důsledku koronavirových opatření došlo v velkém omezení včetně pošty. Zatím nemáme ani dopisy do Indie posílat, protože by možná vůbec nedošly. Zde je tedy dopis od naší studentky z 5. května. ■

Vážení bratři a sestry v církvi Braník, zdravím vás ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele. Doufám, že jste v pořádku, myslím na vás a modlím se za vás, zvláště v této době, kdy je svět zasažen pandemií. Zde v Indii byla zavedena přísná opatření, ve srovnání s některými jinými zeměmi. Místo, kde žiji, tj. stát Uttarakhand, je v méně zasažené „zelené zóně“ a proto je tu situace lepší. Přesto musíme dodržovat mnoho pravidel. V současné době nemohu být ve škole a jsem u rodičů a díky Bohu jsme v pořádku. Obě moji mladší bratři uvízli v Mumbaji ve státě Maharaštra a nemohou se zatím vrátit k rodičům. Tam je atmosféra mnohem horší, jedná se o červenou zónu. Zatím se doma připravují na zkoušky, které byly odloženy. Děkuji vám za vaši pomoc a modlitby. Škoda, že v této době nemohu mít o vás rychlejší zprávy, abych se mohla modlit za konkrétní potřeby!

Ještě jednou vám děkuji a prosím o vaše modlitby pro mne i moji rodinu. Kež vám Bůh bohatě požehná, díky.

Reeta Kathait

REDAKČNÍ OMLUVA

Redakce Brány se omlouvá všem autorům neotištěných příspěvků. Velice si jich vážíme, ale do tohoto čísla se už opravdu nevešly. Určitě je najdete v příštím čísle. ■

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

čtvrtek 15.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

web: <http://branik.evangnet.cz>

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 9/září 2020

Vychází zpravidla každou 1. neděli v měsíci.

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

